

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.133/2012/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2013. év március hó 07.** napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A fegyveresen elkövetett rablás bűntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. január 20. napján kelt 24.B.630/2011/16. számú ítéletét a vádlottal szemben annyiban változtatja meg, hogy a sértett 1. polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

A bűnjelként lefoglalt és a Budapesti Rendőr-főkapitányság 01000/3261/2010.bü. szám ügyében ... számlájára befizetett 44.480.- (Negyvennégyezer-négyszáznyolcvan) Ft lefoglalását megszünteti. Ezen összegből 15.000.- (Tizenötezer) Ft-ot az sértett 2. részére rendeli kiadni, a további fennmaradó 29.480.- (Huszonkilencezer-négyszáznyolcvan) Ft-ot sértett 1. polgári jogi igényének biztosítására visszatartja.

Figyelmezteti a magánfelet, hogy abban az esetben, ha 60 napon belül nem igazolja, hogy a polgári perben biztosítási intézkedés iránti kérelmet nyújtott be, úgy a bíróság a visszatartást megszünteti.

A vádlott személyi igazolványának száma:

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatos ítéleti rendelkezést akként változtatja meg, hogy a felmerült bűnügyi költségből a vádlott helyesen 410.159.- (Négyszáztízezer-egyszázötvenkilenc) Ft-ot köteles megfizetni az államnak, míg az állam 112.887.- (Egyszáz-tizenkettőezer-nyolcszáznyolcvanhét) Ft bűnügyi költséget visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.880.- (Hatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat 5 rb. rablás büntette [Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a.) pont] miatt, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság vádlottat az ellene 2 rb. rablás büntette [Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés a.) pont] és testi sértés vétsége [Btk. 170. § (1), (2) és (7) bekezdés I. fordulata] miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet ellen a vádlott és védője felmentésért és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.388/2012/1.** számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, ennek során széleskörű bizonyítást vett fel. A bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte és iratszerűen rögzítette, mérlegelő tevékenysége során feloldatlan ellentmondást nem hagyott. Részletes indokát adta annak, hogy a vádlott nyilatkozatával szemben mely bizonyítékot és miért vette figyelembe a tényállás megállapításánál. Kellő indokát adta annak is, hogy a vádlott bizonyítási indítványát miért utasította el.

A megállapított tényállás megalapozott és irányadó a másodfokú eljárás során is. A bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadó fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethetnek.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetés nemének és mértékének meghatározásakor a törvényszék figyelemmel volt a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára, a bűnösség fokára, a bűnösségi körülményekre, azonban ezeket nem kellő súllyal értékelte a joghátrány mértékének meghatározásakor. A vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában a vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabására nincs lehetőség.

A nyilvános ülésen a **védő** az 1., 2. és 3. vádpontokban felmentésre, a 6. vádpontban enyhítésre tett indítványt; másodlagosan valamennyi vádpont vonatkozásában a bejelentett fellebbezést enyhítésre irányulóan tartotta fenn.

A felmentésre irányuló fellebbezések indokaként előadta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból a bíróság a vádlott bűnösségére tévesen vont következtetést, ugyanis a sértettek a tárgyaláson nem ismerték fel a vádlottban a cselekmény

elkövetőjét. A kamerafelvételeket sem vette figyelembe a bíróság, mely szintén azt bizonyította volna, hogy nem a védenca az elkövető.

A kiszabott büntetés enyhítését indokolja a vádlott részbeni beismerő vallomása, megbánó magatartása, az időmúlás és az a tény, hogy a korábbi elítélésének alapját képező bűncselekmények elkövetése óta több mint tíz év telt el.

A vádlott felszólalásában megismételte az eljárás során előadott védekezését.

Az 1-2-3. vádpontokban foglalt bűncselekmények kapcsán ártatlanságát hangoztatta. Hivatkozott arra, hogy a nyomozás során lefolytatott felismerésre bemutatáson védője nem vett részt, így nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a nyomozó hatóság a tanúkat befolyásolta.

A 6. vádpontbeli rablás elkövetését nem vitatta, a vele szemben e bűncselekmény miatt kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság azon döntése ellen, hogy a vádlottat az ellene 2 rb. rablás büntette és testi sértés vétsége miatt emelt vád alóli felmentette, sem az ügyész, sem a vádlott, sem a védő nem jelentettek be fellebbezést. Ezért az ítélet felmentő rendelkezései tekintetében beállt a részjogerő, a Be. 348. § (2) bekezdés alapján az ítélet e részének a felülbírlata kizárt.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le.

A bizonyítási eljárás során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, ennek során ellenőrizte a tényállás 1-2-3. pontjaiban foglalt cselekmények elkövetését tagadó terhelti védekezést, a 6. tényállás tekintetében a Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a vádlott beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is.

A tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében minden olyan tanút megidézt, akik kihallgatásának eredményeként az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható.

A másodfokú bíróság egyetértett az ítélet 17. oldal második bekezdésben a bizonyítási indítvány elutasítása körében kifejtett álláspontjával is, ugyanis tanú 1. tanúkénti kihallgatása az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna, mivel vallomása az ügy felderítésében nem számottevő jelentőségű.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása alapvetően helytálló.

A Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján viszont kisebb részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos és iratellenes. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel és helyesbítéssel orvosolta.

Az ítélet 7. oldalán a tényállás 6. pontjának utolsó bekezdését mellőzi és helyére az alábbi illeszti:

„A vádlott által használt gáz- és riasztófegyvert, az elvitt telefonokat és 15.000.- forint készpénzt lefoglalták. A telefonokat a sértetteknek a nyomozó hatóság kiadta, így az okozott kár részben megtérült.” (nyomozati iratok 1313-1317. oldal).

Az ítélet 7. oldalán a tényállás 6. pontjának utolsó bekezdése után az alábbi új bekezdést illeszti:

„A 2004. évi XXIV. törvény 2. § 32. pontja alapján a lefoglalt riasztópisztoly gáz-és riasztófegyvernek, a töltények a 2. § 33. pontja értelmében gáztölténynek minősülnek, melyek megszerzése nem engedélyhez kötött.” (nyomozati iratok 867. oldal)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pontban írt kötelezettségének eleget téve, részletesen és az iratok tartalmának megfelelően számbavette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melyeket a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelt is. Ennek körében részletesen számot adott arról a meggyőződéséről, hogy miért adott hitelt a sértett és a tanúk vallomásának, illetve a tényállás 1-2-3. pontjaiban a vádlott védekezését milyen indokokkal vetette el. Az elsőfokú bíróság indokolása a perrendi szabályoknak és az ésszerűség követelményének megfelelő, a köznapi gondolkodással ellentétes megállapítást nélkülöző.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal.

A tényállás a 6. pont tekintetében annyiban szorult pontosításra, hogy a nyomozati iratok 1313-1317. oldali iratok alapján a nyomozó hatóság a három mobiltelefont

kiadta, azonban a vádlott elfogásakor nála talált készpénzt a rendőrség számlájára fizették be, így a kár csak részben térült meg.

Ugyanezen tényállás kiegészítését az indokolta, hogy az elsőfokú bíróság bár elfogadta az igazságügyi fegyverszakértői véleményt, annak megállapításait - ítéletszerkesztési hiba folytán - a bizonyítékok értékelése körében (16. oldal alulról a harmadik bekezdés) helyezte el, ezért a másodfokú bíróság azokat beemelte a tényállásba.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az 1-2-3. pontok esetében a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen alapította - a vádlott tagadásból álló védekezésével szemben - a tanúk vallomására.

A bizonyítási eljárás során kihallgatott tanúk vallomásainak és a nyomozás során lefolytatott felismerésre bemutatás eredményének értékeléséről az elsőfokú bíróság részletes, meggyőző indokolást adott.

A felismerésre bemutatás, mint nyomozati cselekmény lefolytatását képfeltevővel rögzítették, a fényképfelvételeket az irat tartalmazza, így az eljárás törvényessége, elsődlegesen a Be. 122. § (1) és (3) bekezdésében foglalt szabályok betartása ellenőrizhető volt.

A hivatkozott törvényhely értelmében a tanúnak felismerésre legalább három személyt kell bemutatni. Személyek bemutatása esetén az ügytől független és a felismerést végző által nem ismert, továbbá a kérdéses személlyel a fő ismertető jegyekben megegyező tulajdonságú - így különösen vele azonos nemű, hasonló korú, testalkatú, bőrszínű, ápoltságú és öltözetű - személyeket kell a kérdéses személlyel egy csoportba állítani. A kérdéses személynek vagy tárgynak a csoporton belüli elhelyezkedése a többitől jelentősen nem térhet el, és nem lehet feltűnő.

A felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvekhez (nyomozati iratok 371-403., 529-545. és 739-755. oldal) csatolt fényképek alapján megállapítható, hogy a nyomozati cselekmény során a törvényi előírásokat maradéktalanul betartották. Amennyiben az elkövető fejére húzott kapucnis felsőt viselt, valamennyi személyt ilyen öltözetben mutatták be. A napszemüvegben történő elkövetésénél a felismerés során mindenki ezt viselte, annak formája, nagysága is hasonló volt. Amennyiben a tanúk leírása egy bajuszos, szakállas elkövetőt feltételezett, valamennyi személy arcszőrzete ilyen jellegű volt. Ezen túl a személyek magassága, testalkata, kora, bőrszíne is megegyezett.

A tanúk a feljelentésben, illetve kihallgatásuk során részletes, egymás elmondásával teljesen egyező leírást adtak a támadóról, aki kb. 175 cm magas, 35-40 év körüli, vékony testalkatú, hosszúkás arcú, fehér arcbőrű, vöröses hajszínű.

Elmondták azt is, hogy a kérdéses személyt milyen körülmények között észlelték és milyen ismertetőjegyeiről tudnák őt azonosítani. A felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvek is rögzítik, hogy a tanúk az elkövetőt az arcforma, testtartás, testalkat, járás, egy esetben ruházat alapján ismerték fel teljes határozottsággal.

Az a vádlotti hivatkozás, hogy ezen eljárási cselekményeket a védője távollétében folytatták le, így nem lehet kizárni annak lehetőségét, hogy a nyomozó hatóság a tanúkat befolyásolta, minden alapot nélkülöz.

A Be. 185. § (1) bekezdés értelmében a védő jelenléte e nyomozati cselekményen nem kötelező. Másrészt a nyomozó hatóság ráhatását kizárja az a körülmény, hogy a 4. és 5. tényállás tárgyát képező rablási cselekmények sértettjei nem ismerték fel teljes határozottsággal a vádlottban az elkövetőt, a bíróság e vádpontokban felmentő rendelkezést is hozott. Ez pedig azt bizonyítja, hogy a rendőrség nem befolyásolta, nem presszionálta a tanúkat a felismerésre bemutatás eredményessége érdekében, mert ennek az előbbi két esetben sem lett volna akadálya.

Mindezek alapján a nyomozás során végzett felismerésre bemutatások lefolytatása törvényes volt, helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság e bizonyítékok felhasználása mellett.

A tanúk a nyomozás során, a cselekményt követő pár napon belül, kétséget nem ébresztő határozottsággal azonosították a vádlottban támadójukat, illetve tanú 2. tanú azt a személyt, akit a helyszínen fegyvernek látszó tárggyal a kezében látott.

A sértettek és tanú 2. a bírósági tárgyaláson már valóban nem ismerték fel a vádlottat, azonban az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy ennek indoka a jelentős időmúlás, mely az emlékezet megtartását befolyásolja, másrészt az a körülmény, hogy a vádlott külső jellegzetességei (így hajhossza, arcszőrzete, szemüvege) nagymértékben megváltozott, ez egyébként a másodfokú bíróság nyilvános ülésén is tapasztalható volt.

A tanúk nyilatkozata szerint biztosak abban, hogy a nyomozás során általuk kiválasztott személy a rablás elkövetőjével azonos. A törvényes módon lefolytatott felismerésre bemutatások eredménye alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott bűnössége kétséget kizáró módon bizonyított, a tanúk vallomását és a felismerésre bemutatás eredményét egyéb, közvetett bizonyítékok is megerősítették.

Így a tényállás 1. és 3. pontja esetében a nyomozati iratok 189-193. és 477-479. oldalán a rendőrség által készített jelentés alapján a térfigyelő kamera által a rablás időpontjában rögzített felvételen látható személy a vádlottal egyező magasságú, vékony testalkatú és hajlott testtartású. A 3. tényállás esetében a térfigyelő kamerán

látható személy ruházata is nagyfokú hasonlóságot mutat a vádlott által az elfogásakor viselt nadrággal.

A tényállás 2. pontja esetében tanú 3. vallomását megerősítette a bolti kamera által rögzített felvétel (nyomozati 647-655. oldal), amelyen tisztán kivehető, amint az elkövető - akinek magassága, testalkata, testtartása a vádlottéhoz hasonló - fegyvernek látszó tárgyat fog rá.

Az 1. tényállás esetében a nyomozati iratok 227-231. oldalán lévő szakértői vélemény szerint a sértett fekete színű mellényéről biztosított anyagmaradványban talált 1 darab kék színű, mikroszkopikus méretű pamutszál a vádlottól lefoglalt sötétkék színű, kapucnis pulóver textilanyagával azonos minőségű szálakat tartalmazó textíliából származik. Ez szintén alátámasztja a sértett vallomását.

A fenti törvényes bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, mely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a tényállás 1-2-3. pontjaiban foglalt rablásokat a vádlott követte el.

A felmentésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a tényállás 1-2-3. pontjai esetében a vádlott tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. A perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A tényállás 6. pontja esetében a vádlott mind a nyomozás során, mind a bírósági tárgyaláson beismerő vallomást tett. Ez az egyéb bizonyítékokkal is összhangban állt, így annak elfogadásához kétség nem fért.

A tanúk vallomásaikban részletesen beszámolták a rablás elkövetéséről, illetve a cselekmény után a sértettek segítségkéréséről, melyet követően a vádlottat azonnal üldözőbe vették és elfogásáig nem is tévesztették szem elől. Több tanú a tárgyaláson is határozottan felismerte a vádlottat. Az elfogáskor készült rendőri jelentés tartalma szerint a vádlottnál megtalálták az elkövetés eszközeként szolgáló fegyvert, illetve az olajzöld pénztárcán kívül, zsebében az elvitt 15.000.- forintot és a három mobiltelefont.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak.

Az ítélet 18. oldalán a jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság helyes érveléssel mutatott rá, hogy a rablás rendbeliségét az határozza meg, hogy hány személlyel szemben alkalmaz az elkövető erőszakot vagy kvalifikált fenyegetést azért, hogy a

tulajdonában vagy birtokában lévő dolgot jogtalan eltulajdonítás végett elvegye. A cselekmény annyi rendbeliként minősül, ahány személlyel szemben a rablás teljes tényállása megvalósul, függetlenül attól, hogy az elvett dolgok esetleg több személy tulajdonában állnak. Ez megfelel a töretlen bírói gyakorlatnak is, melyet a BH 1992/563, BH 1995/324, BH 1996/244, BH 1996/352 és BH 2001/458 számú eseti döntések is tükröznek.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel, azonban azokat nem megfelelő súllyal értékelte.

A vádlott büntetett előéletének nyomatékát nagyban befolyásolja, hogy korábban több rendbeli, hasonló, fegyveresen elkövetett rablás miatt ítélték hosszabb tartamú szabadságvesztésre.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott mértékű büntetés nem alkalmas a Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok, elsődlegesen a speciális prevenció elérésére, különös figyelemmel valamennyi cselekmény kitaró, gátlástalan elkövetésében is megnyilvánuló, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre.

Az elsőfokú bíróság azon hivatkozása, hogy a vádlott javára értékelendő, hogy a rablás elkövetési módjai közül az enyhébbet - nevezetesen nem az erőszakot, hanem a fenyegetést - alkalmazta, a cselekmény tárgyi súlyát nem csökkenti oly mértékben, mely az 5 rendbeli, 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményért a középértéket el nem érő tartamú büntetés kiszabását indokolná.

A halmazati büntetés túlzottan enyhe, a büntetést kiszabó rész megváltoztatásának a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiánya, ezáltal a Be. 354. § (1) bekezdés szerinti súlyosítási tilalom képezte akadályát. Ebből következően a vádlott és védő enyhítésre irányuló fellebbezése minden alapot nélkülöz.

Az ítélet indokolása nem tartalmazza a feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezést, ezért azt a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a vádlott a Btk. 47. § (2) bekezdés I. fordulata alapján büntetése legalább 4/5 részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a nyomozati iratok 405. oldalán található beadványban, a tényállás 3. pontja kapcsán, a sértett 1. vezetője által bejelentett polgári jogi igényről. Ezt a mulasztást a másodfokú bíróság pótolta és határozott kereseti kérelem hiányában a Be. 335. § (1) bekezdés alapján a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

A törvényszék a bűnjelként lefoglalt és a Budapesti Rendőr-főkapitányságszámú számlájára befizetett 44.480.- forintról sem döntött (nyomozati iratok 1311. oldal).

A másodfokú bíróság a lefoglalást a Be. 155. § (1) bekezdés alapján megszüntette és a tényállás 6. pontjában foglalt rablás során eltulajdonított 15.000.- forintot kiadta az sértett 2. részére. A fennmaradó 29.480.- forintot pedig a Be. 157. § (1) bekezdés alapján a sértett 1. polgári jogi igényének biztosítására visszatartotta és a Be. 157. § (2) bekezdés értelmében figyelmeztette a magánfelet a visszatartás megszüntetésének esetére.

Az ítélet rendelkező része a Be. 258. § (2) bekezdés b.) pontban meghatározott - a Be. 117. § (1) bekezdésben felsorolt - személyi adatok közül a vádlott személyazonosító okmányának számát nem tartalmazza, ezt a nyomozati iratok 1399. oldali okirat alapján a másodfokú bíróság feltüntette.

A törvényszék a bűnügyi költség teljes összegét helyesen állapította meg. Annak viseléséről történt rendelkezés során megfelelően alkalmazta a Be. 338. § (2) bekezdés szabályait, mely kimondja, hogy a vádlottat csak azzal a cselekménnyel, illetőleg a tényállásnak azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a bűnösségét vagy a felelősségét megállapították.

Számítási hibát vétett azonban a költségjegyzék egyes tételeinek összesítésénél, ugyanis a Be. 339. § (1) bekezdés alapján a bűnügyi költség azon részét viseli az állam, amely a cselekményekkel - testi sértés vétsége és a tényállás 4. és 5. pontjában meghatározott rablás bűntette - kapcsolatban merült mely, amely tekintetben a bíróság felmentő rendelkezést hozott. Ennek összege a költségjegyzék 1., 2., 3. és 15. tétele alatti, összesen 112.887.- forint.

A felmerült bűnügyi költség fennmaradó része - mely 410.159.- forint - a Be. 338. § (1) bekezdés értelmében a vádlottat terheli.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdésen alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 338. § (1) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év március hó 07. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k. Dr. Sebe Mária s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. január 20. napján kelt **24.B.630/2011/16.** számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **3.Bf.133/2012/8.** számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2013. év március hó 07. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2013. év március hó 07. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző